

حکایت آنانی که سرپناه می سازند و بی سرو سامانند!؟

مریم گلچین و فاطمه اکبری

بیست یکم آبان ماه هشتاد و پنج

کارگران فصلی می‌گویند: با وجود کار در شرایط سخت از داشتن يك متولی محروم هستیم و این در حالی است که مسئولان همچنان وعده می‌دهند. آنان می‌گویند: حمایت از کارگران فصلی باید در برنامه مسئولان گنجانیده شود. به گزارش ایلنا، يك کارگر مشهدی ۳۸ ساله و متاهل می‌گوید: ۲ فرزند دارم که بیشتر اوقات سال از تامین حداقل‌های زندگی عاجزم.

او می‌گوید: بیشتر ایام سال خانواده‌ام با فقر و نداری من سر می‌کنند و نمی‌دانم که آینده‌ام چه خواهد شد. این کارگر مشهدی می‌گوید: کشاورزی را در شهرستانها نابود کردند و جوانان را آواره شهرهای بزرگی چون تهران! در حالی که این‌جا هیچ خبری نیست.

او می‌گوید: در حالی که در معرض انواع حوادث شغلی می‌باشیم تحت پوشش هیچ نوع بیمه‌ای نیستیم و همیشه نگرانم که مبادا حادثه‌ای برای من پیش بیاید؛ آخر زن و بچه و مادرم در شهرستان چشم انتظارم هستند. این کارگر اضافه می‌کند: معمولاً روزانه ۱۰ هزار تومان در آمد دارم اما آخرش چه؟ نه بیمه‌ام، نه حقوق ثابت دارم و بعد از ۳۰-۴۰ سال کارکردن معلوم نیست چه بلایی بر سر من بیاید تازه اگر زودتر از موعد از دنیا نروم و عمرم کفاف بدهد.

این کارگر می‌گوید: معمولاً برای کارگران فصلی کار دائمی نیست و ما هر روز صبح به امید رفتن به سر کار در خیابانها، تقاطع‌ها و میادین به انتظار مردم می‌نشینیم تا ما را سر کار ببرند.

او از این که کارگران فصلی سازمان یا نهادی متولی کارشان نمی‌باشد، اظهار گلایه کرد و گفت: آیا ما انسان نیستیم و حق زندگی نداریم چطور افغانی‌ها مرتب بر سر کار باشند و حتی شنیده‌ام که می‌خواهند بیمه‌اشان کنند اما ما به عنوان يك ایرانی باید از حداقل رفاه محروم باشیم.

کارگر دیگری که خود را متاهل و ۲۲ ساله معرفی می‌کرد، گفت: برای کسب يك لقمه نان حلال به تهران آمده‌ام زیرا در شهرستان مورچه خورت اصفهان نتوانستم کار پیدا کنم.

او فصل پاییز و تابستان را برای کارگران بهتر از سایر فصلها دانست و با اشاره به این که روزانه ۱۰ هزار تومان کار می‌کند، گفت: این در شرایطی است که کار باشد زیرا بسیاری از روزها کنار خیابان می‌نشینیم و کسی نیست که ما را برای کار ببرد.

او جایی که در آن زندگی می‌کند را فاقد در و دیوار دانست و گفت: بیشتر مواقع در تهران هستم اما برخی مواقع یکی دو روز برای دیدن خانواده‌ام به شهرستان می‌روم.

وی می گوید : بیمه نیستم و اگر يك ماه نتوانم کار کنم معلوم نیست که هزینه زندگی ام از کجا تامین خواهد شد. کارگر دیگری که خود را کرمانی ، ۱۶ ساله و مجرد معرفی کرد ، گفت: اگر کار باشد روزانه ۵ هزار تومان مزد می گیرم که ماهی ۱۵۰ هزار تومان می شود.

او اضافه می کند: من كمك خرج خانواده ام هستم و پدرپیری دارم که قادر به کار نیست و از هیچ جایی هم حقوق بازنشستگی دریافت نمی کند.

وی می گوید : با حقوق ۱۵۰ هزار تومانی قادر به اجاره مکانی برای خواب نیستم و مجبورم در ساختمانهای نیمه کاره شب را به صبح برسانم.

او می گوید : کارگران هم شهروند ایرانی هستند پس چرا مسئولان کشور کمترین توجه را به این قشر ندارند.

گزارش : مریم گلچین فاطمه اکبری

تهران- خبرگزاری کار ایران